

บทนำ

ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา วิชาใช้ชีวิตอย่างสงบสุขมาโดย

ตลอด

จนกระทั่งวันที่หอบกระเป๋าสื่อผ้าย้ายออกจากบ้านสวนของ
ตัวเองไปอยู่คุกหาสน์หรือใจกลางเมือง ต้องสวมรองเท้าส้นสูงปรี๊ด ทั้ง
ที่ปกติสวมผ้าใบสีขาวธรรมดาๆ

และต้องเรียกพี่เขยว่าสามี...

สาเหตุที่จิรัชตรต้องกลายมาเป็นสามีของเธอนั้น เพราะรสา
พี่สาวฝาแฝดของเธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ และถูกส่งตัวไปรักษา
ที่ต่างประเทศ

เรื่องเหมือนจะไม่ยุ่งยาก

แต่โคตรจะยุ่งยาก!

เนื่องจากรสาต้องการหย่ากับจิรัชตร เพราะเธอคบหากับชาย
อื่น แน่نونว่าพ่อกับแม่ไม่ยอมรับเรื่องนี้โดยเด็ดขาด เพราะจิรัชตรเป็น
มาเฟียสุดโหด ผู้เป็นเจ้านี่ครอบครองรวีรัตนกิจ หากหย่าร้างกันไปได้เกิด
เรื่องใหญ่แน่

พ่อกับแม่จึงอ้อนวอนขอร้องไห้ให้น้องสาวฝาแฝดที่เหมือนกัน
จนแยกไม่ออกอย่างวิชามาช่วยสวมรอยเพื่อยกเลิกการหย่าครั้งนี้ และ

อยู่กับจิรัชตรจนกว่ารสาจะหายดี

และ...นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของหญิงสาวธรรมดาๆ ที่ต้องไปอยู่กับ
มาเฟียสายหล่อ เปย์เก่ง และสุดโหด...

ระหว่างนั่งอยู่ในรถสีดำคันหรู ริสาก็เซิร์ชหาประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับจิรัชตร นักธุรกิจพันล้านวัยยี่สิบเก้าปีทางอินเทอร์เน็ต แต่กลับไม่ได้ข้อมูลอะไรมากนัก เนื่องจากเขาค่อนข้างเก็บตัวและไม่เคยให้สัมภาษณ์กับสื่อใดมาก่อน จะเห็นก็แต่ข่าวกับดาราสาวและไฮโซสุดแซ่บเท่านั้น

ที่แท้พี่ชายของเธอก็เป็นเสือผู้หญิงนี่เอง

แต่ริสาก็ไม่สนใจเรื่องนี้มากนัก เพราะพี่สาวฝาแฝดของเธอก็นอกใจเขาเหมือนกัน

รสาเป็นอดีตนางแบบชื่อดัง ซึ่งจับพลัดจับผลูมาแต่งงานกับจิรัชตร หลังจากแต่งงานหญิงสาวก็เลิกอาชีพนางแบบและใช้ชีวิตแบบคุณหญิงคุณนายไปวันๆ แทน บ้านพอกับแม่ที่เซียงไฮ้ยังไม่เคยกลับไปเหยียบเลยด้วยซ้ำ

ทางบ้านรู้ดีว่ารสาแต่งงานกับจิรัชตรเพราะเงิน เดิมทีหญิงสาวมีคนรักอยู่แล้ว ซึ่งทำงานสายมอเดลด้วยกัน และหลังจากแต่งงานทั้งสองก็ยังคบหากันอยู่ เงินที่รสาได้มาจากจิรัชตรส่วนหนึ่งก็แบ่งให้เบญจามิน คนรักของเธอใช้ด้วยและทำแบบนี้มาตลอดสองปี

กระทั่งเดือนก่อน รสาประสบอุบัติเหตุรถชนหลังกลับจากปาร์ตี้

ชาวนี้แพร่กระจายออกไปได้ไม่มากก็ถูกอิทธิพลของจิรัชตรปิดข่าวจนเงียบ เขาไม่เคยมาเยี่ยมภรรยาเลย แต่ส่งเงินจำนวนมากเป็นค่ารักษามาให้

รสาถูกส่งตัวมารักษาที่โรงพยาบาลในเชียงใหม่ แต่เธอกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา พอกับแม่จึงส่งตัวเธอไปรักษาที่อเมริกาอย่างเงียบๆ และปกปิดเรื่องนี้แม้กระทั่งกับจิรัชตร ส่วนเบญจามินก็ตามไปดูแลสาที่อเมริกาด้วย

กรรมจึงมาตกที่ริศา เจ้าของร้านดอกไม้ในเชียงใหม่ผู้เป็นน้องสาวฝาแฝดของรสาแทน ทั้งคู่มีใบหน้าเหมือนกันราวกับสองกระจกติดตรงที่ริศาอมบางกว่ารสาที่ออกกำลังกายเป็นประจำไปเสียหน่อย

หญิงสาวถูกตามตัวให้กลับมาอยู่กับจิรัชตรที่คฤหาสน์จินดามหาคัณฑ์ เพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่สั่นคลอนของเขากับพี่สาวของเธอที่กำลังจะหย่ากันในอีกไม่นาน แต่กลับประสบอุบัติเหตุขึ้นมาเสียก่อน จิรัชตรให้เวลารักษาตัวอยู่ที่บ้านตลอดหนึ่งเดือน เขาไม่เคยรู้ว่าภรรยาได้กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา

พอกับแม่ของเธอบอกเขาว່ารสาได้รับบาดเจ็บแค่เล็กน้อยเท่านั้น

แต่ไม่ว่าจะริศาหรือรสา ตอนนั้นก็เสี่ยงตายไม่แพ้กัน...

เพียงอดีตเดียวรศันท์ก็เดินทางมาจอดที่หน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง คนขับรถในชุดสูทเนี้ยบก้าวลงจากรถก่อนเปิดประตูเบาะหลังให้ริศา หญิงสาวค้อมศีรษะนิดๆ พร้อมกับรอยยิ้มเกรงใจเป็นเชิงขอบคุณ

ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งเคยมีคนเปิดประตูรถให้นี่แหละ

ริศาก้าวออกจาการถแล้วสูดอากาศเข้าปอดจนสุด แล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมา เพื่อคลายความตึงตันและกังวลใจ

ชุดเดรสแขนยาวสีน้ำตาลอ่อนสั้นเหนือเข่ากับรองเท้าส้นสูงปริ๊ต

ทำเอาเธอเดินไม่ถนัด ตั้งแต่เกิดมาเธอเคยสวมมันซะที่ไหนกัน ต่างจากรสชาติซึ่งเป็นนางแบบสวมเดินบนเวทีเป็นประจำ

ริสาคิดว่าหากเดินแบบนี้คงได้ข้อเท้าพลิกก่อนถึงประตูอุทยานแน่ เธอจึงก้มลงถอดรองเท้าออก แล้วเดินเท้าเปล่าโดยถือรองเท้าไว้ แล้วเข้าไปข้างในแทน สร้างความงุนงงให้บรรดาแม่บ้านที่มาช่วยยกกระเป๋าออกจากรถเป็นอย่างมาก รวมถึงเป้ บอดีการ์ดผู้ไปรับเธอมาจากสนามบินด้วย

เดินมาได้สักพักก็ถึงห้องโถงใหญ่ หญิงสาวรู้ว่าจิรัชตรนั้นเป็นอภิมหาเศรษฐี แต่อุทยานของเขาก็เกินกว่าที่เธอจินตนาการเอาไว้มาก ความหรูหราโอ่อ่าของที่นี่สร้างความตื่นตาตื่นใจให้ผู้หญิงที่เติบโตมาในบ้านสวนได้ไม่น้อย

กลางโถงเป็นสระน้ำขนาดใหญ่ ล้อมรอบด้วยโซฟาหนังตัวยาวเปิดแอร์เย็นฉ่ำ ในสระน้ำสีฟ้าเต็มไปด้วยผู้หญิงรูปร่างอวบอ้วนสวมชุดบิกินีเล่นลูกบอลกันอย่างสนุกสนาน ท่ามกลางสาวสวยเหล่านั้นมีผู้ชายสวมกางเกงขาสั้น เปลือยท่อนบนเล่นน้ำอยู่ด้วย

ริสาชะงักฝีเท้า พร้อมจ้องมองเจ้าของสระเริ่มอย่างพิลึก ถึงได้รู้ว่าคือจิรัชตร พี่ชายของเธอนั่นเอง

เป้และแม่บ้านเดินตามหลังมาติดๆ จึงร่วมมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความหวาดเสียว หวั่นใจว่านายหญิงขีวีนของพวกเขาคะอาละวาดบ้านแตกเหมือนทุกครั้งหรือไม่ เป้ส่งสัญญาณให้มือขวาของจิรัชตรเข้าไปกระชับกับเจ้านายว่านายหญิงมาถึงแล้ว

วิทย์พยักหน้าอย่างรู้หน้าที่ เขาวิ่งไปริมขอบสระแล้วกระชับข้างหูจิรัชตร ยังไม่ทันพูดจบดี มาเพียหนุ่มก็หันมาสบตาริสาครู่หนึ่ง ก่อนจะป็นขึ้นมาจากสระแล้วสวมชุดคลุมอาบน้ำแบบไม่เรียบร้อยนัก ตรงมายังหญิงสาวที่เขาคิดว่าเป็นภรรยา

“ผมคิดว่าคุณจะมาถึงดีกว่า ซะอีก”

จิรัชตรพูดเสียงเรียบ มองริสาหัวจดเท้า แล้วสะดุดตาเท้าเปลือยเปล่าของเธอ ก่อนเลื่อนสายตามองร่องเท้าในมือของเจ้าตัว

“นี่คุณคงไม่คิดจะเอารองเท้าฟาดหัวผมหรือไม่ใช่ไหม”

ริสาได้สติหลังจากยืนนิ่งอยู่นาน เธอส่ายหน้า “อ้อ เปล่า...ฉันเจ็บเท้าเลยถอดออกนะ”

จิรัชตรหรีตตามองภรรยาด้วยความแปลกใจกับโทนเสียงที่ไม่คุ้นหู ปกติแล้วรสาเสียงทุ้มและแห่ียงวีนกว่านี้ แต่เขาก็ไม่เอะใจอะไรมากเพราะคิดว่าเธอยังไม่หายดีจากการรักษาตัว

“คุณดูซบลงไปเยอะนะ ผมลงเยอะเชียรว”

เขากวาดสายตามองรูปร่างของเธอ หลายอย่างแปลกตาไปหลังจากไม่เจอกันนานหนึ่งเดือน ทั้งผมดัดลอนที่แปรเปลี่ยนเป็นผมเหยียดตรงมีน้ำหนักเหมือนไม่เคยผ่านการทำสี ทั้งใบหน้าเนียนใสที่ปกติต้องแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางจนแน่น และลักษณะเก๋ๆ กังๆ ไม่สมกับฉายานางพญารันเวย์ของเธอแม้แต่หน่อย

“ก็ฉันรักษาตัวนี่คะ กินอะไรไม่ได้มากนัก” ริสาลอกตาแฉะไปเรื่อย

เธออยากจะไว้วางใจว่าทำไมเขาถึงเป็นสามีที่แย่ ขนาดที่พาผู้หญิงเกือบสิบชีวิตมาจัดปาร์ตี้สระน้ำในบ้าน แทนที่จะนั่งรอภรรยาที่เพิ่งกลับมาจากการรักษาตัวด้วยความเป็นห่วง แต่เธอก็ไม่ได้พูดอะไร เพราะรู้ว่าความสัมพันธ์ของรสากับจิรัชตรก็เป็นแบบนี้มาตลอด

รักกันแค่ตอนออกงานสังคม...

“ฉันขอตัวไปพักผ่อนก่อนดีกว่า เชิญคุณ เอ่อ...สนุกต่อไปเถอะ”

หญิงสาวปรายตามองบรรดาสาวน้อยในสระระหว่างพูด พวกเธอกำลังรอให้จิรัชตรกลับไปเล่นด้วยดังเดิม

ชายหนุ่มเองก็เหมือนรู้ว่ภรรยากำลังข่มอารมณ์ไม่ให้โกรธอยู่ จึงพยักหน้าตอบ แล้วเดินกลับลงสระ ระหว่างนั้นเขาลอบมองร่างบาง

ที่เดินทอดน่องไปตามบันไดวน เห็นว่าหญิงสาวหันซ้ายหันขวาสำรวจ
คฤหาสน์ด้วยท่าที่สนใจ ก็ได้แต่หวังว่าเธอคงจะไม่คิดเอาเครื่องเรือน
ในคฤหาสน์ไปขายหรอกนะ

ภายในห้องนอนชั้นสองของคฤหาสน์ วิศวากำลังสำรวจ
ทุกซอกทุกมุมด้วยความตื่นตาตื่นใจ ห้องนอนของพี่สาวเธอสวยหรู
มาก เฟอร์นิเจอร์ดังมาถูกสั่งทำพิเศษ เตี้ยนอนกว้าง พื้นนอนหนานุ่ม
สะอาดและเรียบดี มีห้องแต่งตัวขนาดใหญ่อยู่ติดกับห้องน้ำ เสื้อผ้า
รองเท้า กระเป๋า และเครื่องประดับมีมากจนล้นออกมานอกตู้ ทุกชิ้น
ล้วนเป็นของแบรนด์เนมราคาแพง เครื่องสำอางและสกินแคร์ต่างๆ
ราคาสูงจนหญิงสาววางลงที่เดิมแทบไม่ทัน

นี่สินะเหตุผลที่ร่ายอมแต่งงานกับจิรัชตรทั้งที่ไม่ได้รัก

วิศวจัดการอาบน้ำสระผม แล้วเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าโดยสวมชุดคลุม
อาบน้ำ นิ้วเรียวกัดกรายเสาะหาชุดที่ดูธรรมดาที่สุด ทว่าไม่มี...

เสื้อผ้าของรสาล้วนเลิศจู และแพชั่นจำแม้กระทั่งชุดนอน
หญิงสาวพินิจพิเคราะห์เมื่อต้องเลือกสักชุดที่เธอจะสวมแล้วนอนสบาย
โดยไม่ต้องเคอะเขินมากนัก สุดท้ายก็ได้ชุดนอนวินเทจยุโรปโบราณมา
ตัวหนึ่ง เป็นเดรสคอเหลี่ยมกว้างแขนยาวสีขาวมีระบาย ยาวกรอมเท้า
พอดีตัว โชคดีที่ความสูงของเธอและพี่สาวฝาแฝดนั้นเท่ากัน จึงสวม
เสื้อผ้าร่วมกันได้สบายๆ

วิชานั่งลงบนเตียงแล้วเปิดกระเป๋าเดินทางที่นำมาด้วย โทรศัพท์
และกระเป๋าสตางค์ที่พกมาล้วนเป็นของรสา พร้อมกับแม่ของเธอกลัวว่า
จะถูกจิรัชตรจับได้จึงเตรียมแผนการอย่างแยบยลที่สุด โดยส่งตัวรสา
ไปรักษาตัวในนามของเธอ

ยามที่จ้องมองกระจก หญิงสาวก็ได้แต่ภาวนาขอให้พี่สาวของ
เธอฟื้นเร็วๆ เพื่อที่เธอจะได้พ้นจากสถานะเมียปลอมๆ นี่เสียที

เธอไม่อยากถูกจับได้ เธอกลัว...ขึ้นชื่อวามาเพียก็ล้วนน่ากลัว
ทั้งนั้น

เสียงโทรศัพท์สั่นดังสติของริศาให้กลับมา เมื่อมองหน้าจอก็
ปรากฏชื่อแม่ของเธอ หญิงสาวกดรับสายทันที

“ฮัลโล แม่”

“ริศา เป็นยังไงบ้างลูก”

“ก็...ไม่แย่นะเท่าไหร่ค่ะ แต่วิศากลัวว่าจะมีคนที่นี่ได้ไม่นาน”

“อดทนหน่อยนะ แค่ว่าร้านจะฟื้นฟู”

“ค่ะ แต่แม่คะ...ริศาต้องทำอะไรบ้าง”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งแล้วจึงตอบกลับมา

“ริศาต้องทำยังไงก็ได้ให้คุณจิรัชตรล้มเลิกความคิดเรื่องหย่า”

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทำให้ริศารีบวางสายกับผู้เป็นแม่ทันที
เพราะกลัวว่าจะถูกสงสัยเอา เนื่องจากคนที่เธอสวมรอยอยู่นั้นไม่มีทาง
โทร.คุยกับทางบ้านอย่างแน่นอน หลังจากจัดเสื้อผ้า หน้า ผม ให้เข้า
ที่แล้วก็เดินไปเปิดประตู

หน้าประตูเป็นร่างสูงใหญ่ของจิรัชตรในชุดนอนสีเรียบยืนอยู่
ใบหน้าหล่อเหลานั้นเรียบเฉย ริศาแอบคิดในใจว่าหากนี่ไม่ใช่พี่ชายเธอ
เธอคงปลื้มเขาไม่น้อย เพราะรูปร่างหน้าตาของเขาช่างชวนให้
เคลิบเคลิ้มเหลือเกิน

“ตอนนี้คุณหายดีหรือยัง”

ไม่พูดพรั่นทำเพลง ชายหนุ่มถามเข้าประเด็นทันที ริศาเลิกคิ้ว
เล็กน้อย แล้วพยักหน้าช้าๆ

“ก็เหมือนจะดีขึ้นนะคะ”

“ดี พงษ์นี่เราจะได้คุยกันเรื่องหย่า เลื่อนมานานแล้ว”

“ฉันไม่หย่า!” ริศาเผลอตะเบ็งเสียงขึ้น

จิรัชตรเลิกคิดสูง สับสนว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆ ที่ตอนแรกหญิงสาว เป็นฝ่ายขอหย่าเอง ตามรบเจ้าเขาทุกวันจนในที่สุดเขาก็ยอมหย่าให้ และเขาตั้งใจว่าจะไม่ให้เงินเธอเลยแม้แต่บาทเดียว หรือว่าเธอจะรู้เรื่อง แล้ว

“ทำไมถึงไม่หย่า”

เสียงเข้มแถมขมขื่นของอีกฝ่ายทำให้ริศารู้ว่านี่ไม่ใช่คำถาม แต่ เขากำลังคาดหวัง

ริศากลอกตานึกหาเหตุผลร้อยแปดพันเก้ามาอธิบาย เวลาที่เธอ ต้องการร้องไห้กับแม่เธอมักจะใช้น้ำเสียงออดอ้อนปนน่าสงสารอยู่ เสมอ และเธอกำลังใช้วิธีนั้นกับจิรัชตร

“คือว่า...ตลอดหนึ่งเดือนที่ฉันรักษาตัวอยู่ ฉันได้ทบทวนเรื่องของเราอย่างถี่ถ้วน...” ไม่พูดเปล่า หญิงสาวกอบกุ่มมือของชายหนุ่มไว้ข้างหนึ่ง “ฉันรู้สึกผิดในหลายๆ เรื่อง เรา...เริ่มต้นกันใหม่ดีไหมคะ”

จิรัชตรดึงมือออกพร้อมก้าวถอยหลังด้วยความระแวง ไม่รู้ว่า ภรรยา กำลังคิดจะทำอะไร จะมาไม่ไหนอีก ครั้งที่แล้วก็หลอกเอาเงิน เขาไปให้รู้ ครั้งนี้ก็คงกลัวเสียผลประโยชน์อีกเช่นเคย

“ผมต้องการหย่า และไม่ต้องการฟังเรื่องหลอกหลวงของคุณอีก”

คำพูดของคนตรงหน้าทำให้ริศาถึงกับพูดไม่ออก นี่ตกลงว่าเขากับรสามีเรื่องบาดหมางกันมากขนาดไหนกันแน่ เหตุใดชายหนุ่มถึงใช้คำว่า ‘อีก’ กับเธอ

“ฉันพูดจริงๆ นะ ฉันอยากเริ่มต้นใหม่กับคุณ”

เธอยังคงทำใจดีสู่สือ แม้ว่าหน้าของอีกฝ่ายจะบึ้งตึงขนาดไหนก็ตาม

“เสียเวลา จะยื้อผมไว้ทำไมในเมื่อคุณอยากไปอยู่กับผู้จนตัว ลั่น”

น้ำเสียงและสายตาของจิรัชตรบ่งบอกว่าเขารังเกียจเธออย่าง

ชัดเจน

แต่นี่คือริศา ด้านได้อายอด!

“ฉันเลิกกับเขาแล้ว”

“หึ โกหกหน้าด้านๆ”

“ฉันไม่ได้โกหก ฉันไม่ได้ยุ่งกับเบญจามินเลย ฉันสาบาน”

ริศายกมือขึ้นมาชูสามนิ้วด้วยแววตาทันทีแน่น เธอขอสาบาน
ในนามของเธอเอง เพราะเธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเบญจามิน ผู้รักของ
พี่สาวจริงๆ

จิรัชไตรไม่อยากจะเชื่อใจผู้หญิงตรงหน้าที่มักจะสร้างเรื่องให้เขาอยู่
เสมอ แต่วันนี้มาแปลกกว่าทุกครั้ง ลูกออกลูกอ่อนดูไร้เดียงสา ไม่มี
จริตจะก้านเหมือนทุกที่ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมจะคอยดูความประพฤติของคุณไปเรื่อยๆ แต่ยังไม่ยอม
ยกเลิกการหย่าหรอกนะ นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของคุณจำไว้”

ร่างสูงหมุนตัวเดินกลับไปห้องนอนของตนซึ่งอยู่ชั้นสาม เขา
ไม่ทันได้เห็นรอยยิ้มดีใจของริศาที่อยู่เบื้องหลัง นึกโกรธตัวเองที่ให้
โอกาสผู้หญิงคนนี้อีกมากมายเหลือเกิน และสุดท้ายเขาก็โดนหักหลังทุกที่
เมื่อไหร่กันนะที่เขาจะเลิกรัก เลิกผูกพันกับเธอเสียที

2

เช้าวันใหม่ริศาตื่นแต่เช้าตรู่ ตอนอยู่ที่เชียงใหม่เธอมักตื่นก่อนไก่ขันเป็นประจำ เพื่อจัดข้าวของสำหรับเปิดร้าน แต่เมื่อย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ เหตุผลเดียวที่ทำให้ตื่นไวคือนอนไม่หลับ

เพราะความแปลกถิ่น หวาดกลัว ตื่นเต้น หรืออะไรก็แล้วแต่ ทำให้หญิงสาวไม่อาจข่มตาหลับลงได้ตลอดทั้งคืน นิ่งๆ นอนๆ อยู่ในห้อง รู้ตัวอีกทีก็หกโมงเช้าแล้ว

วันนี้ริศาอยู่ในชุดมินิเดรสสีน้ำตาลจืดดำ เปิดให้เห็นหัวไหล่โค้งมน เธอเรียนรู้ที่จะใช้เครื่องสำอางและสกินแคร์ตามวิดีโอในยูทูปตลอดทั้งคืน เช้านี้ใบหน้าของเธอจึงไม่ซีดเซียวเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ไม่ได้จัดจ้านเท่ารสชาติตัวจริง เธอไม่ชอบลิปสติกสีแดงแบบที่พี่สาวชอบใช้ จึงใช้สัชชมพูอ่อนให้ความเป็นธรรมชาติแทน

และแม้ว่าริศาจะไม่ได้สวมรองเท้าส้นสูง แต่สวมสลิปเปอร์สีขาวมีหูกระต่ายแทน ก็ไม่ได้ทำให้ความเพริ้วของเธอน้อยลงเลย ขาของเธอยังเรียวยาวน่านมองเหมือนเดิม

ริศาก้าวเข้ามาในห้องครัว ขณะที่แม่บ้านอาวุโสกำลังจัดเตรียมมือเช้าอยู่เพียงลำพัง ครั้นเมื่อเห็นว่าใครเข้ามาก็ตกใจจนทำซามซี้เรียลหล่นแตกเสียงดัง

เพลิง!

“ว้าย! แม่ร่วง!”

ไม่ใช่แม่ แต่เป็นขามซีเรียลต่างหากที่ร่วง

“ขอโทษค่ะ ตกใจขนาดนั้นเลยหรอคะ”

ริศายกมือขอโทษโดยอัตโนมัติ ก่อนก้มลงช่วยเก็บขามที่หล่น
แตกบนพื้น หญิงสาวหน้ามึนเล็กน้อย ไม่คิดว่าการที่เธออยากมาช่วย
งานในครัวจะทำให้เกิดเรื่องขึ้น

ไม่รู้ว่ขามใบนี้ราคาเท่าไรเสียด้วย

“นายหญิงไม่ต้องเก็บค่ะ! เดี่ยวจะโดนเศษกระเบื้องบาดเอา”
ป้าแม่บ้านสั่งห้าม พร้อมกับละล้าละลักพูด มือปากสั้นไปหมด

ริศาก็ได้แต่ยืนมองป้าแม่บ้านเก็บขามที่แตกไปทิ้ง ภูพื้นจน
สะอาดเอี่ยม และเตรียมเทซีเรียลกับนมใส่ขามใบใหม่

“เดี๋ยวก่อน!”

ป้าแม่บ้านสะดุ้งโหยงจนเกือบทำขามแตกอีกใบ ไม่กล้าสบตา
คนที่เรียก “นายหญิงมีอะไรหรอคะ”

“ซีเรียลกับนมนี้ของใครหรอคะ” หญิงสาวถาม พร้อมกับเดิน
เข้าไปดูใกล้ๆ

“ของนายท่านค่ะ”

“ทำไมไม่ทำข้าวต้มหรือโจ๊กแทนล่ะคะ”

ไม่รู้จะกินซีเรียลทำไม นี่มันอาหารเด็กฉบับสิ้นคิดชัดๆ

“นายท่านไม่ชอบฝีมือป้าค่ะ”

ริศาสงสารป้าแม่บ้านใจจะขาด เธอสัมผัสได้ถึงความเสียใจและ
รู้สึกผิดของอีกฝ่าย

“ไม่เป็นไรป้าไม่ผิด ลินคนเราปรับรสชาติได้ไม่เหมือนกันค่ะ!

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวรี...เอ๊ย...ฉันทำเอง” ริศาชงักผีปากไว้ทัน
เธอเกือบหลุดเรียกชื่อตัวเองต่อหน้าคนอื่น ในใจของเธอตอนนี้แทบ

อยากกัลดลินตาย แคว้นที่สองก็เกือบทำพลาดเสียแล้ว

หญิงสาวเรียกสติตัวเองด้วยการไม่พูดอะไรอีกเลย ขณะเปิดตู้เย็นความหนาวฤดูใบไม้ผลิมาทำอาหาร เปิดเตาแก๊ส ตั้งหม้อ และเริ่มหั่นหมู หั่นผัก ป้าแม่บ้านยืนมองอยู่ห่างๆ ด้วยสายตาสับสนงงงวย ไม่เข้าใจว่าอะไรคิดใจให้นายหญิงตื่นแต่เข้ามาทำอาหารให้นายท่าน ทั้งที่ปกติตื่นบ่ายโมงนู่น

แถมยังพูดเพราะ มี ‘คะ’ ลงท้ายประโยคเสียด้วย

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว ครั้นจะให้ถามก็กลัวอึดื้อในมือจะลอมมาปักบนหน้าผากตัวเอง สุดท้ายจึงได้แต่ยืนมองความกระฉับกระเฉงในการทำอาหารที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นในชาตินี้เลยเสีย

“หอมไหมคะ” วิชาถามเสียงหวาน ขณะคนข้าวต้มในหม้อใบเรื่อยๆ กลิ่นหอมอ่อนๆ พร้อมกับควันกรุ่นๆ อบอวลอยู่ภายในห้องครัว แม่บ้านสูงวัยสุดคมกลิ่นข้าวต้มหมูเข้าเต็มปอด ก่อนพยักหน้าถี่ “หอมมากเลยคะนายหญิง นาทานมากเลยคะ”

น่าเสียดายที่ฝีมือเยี่ยม แต่ดันชี้เกียดสันหลังยาว ตีนส่ายโด่ง แถมชอบจิกหัวใช้คนอื่นไปทั่ว

“ริ...เอ๊ย ฉันทำไว้เยอะเลย ยังไงก็มาตักแบ่งไปทานได้นะคะ”

เป็นอีกครั้งที่วิชาอยากตบปากตัวเองแรงๆ สักที ทำไมถึงได้ชอบลืมหืมตาดูตัวเองจนเกือบทำความลับแตกอยู่เรื่อยเลยนะ

มือบางตักข้าวต้มร้อนๆ ใส่ชาม ก่อนโรยผักชีเพิ่มความสวยงามยิ่งขึ้น ป้าแม่บ้านเข้าช่วยเหลือโดยการนำใส่ถาดแล้วนำไปเสิร์ฟพรอจรฉัตรที่โต๊ะอาหารให้ เพราะกลัวว่าวิชาจะทำหก แม่ครัวคนใหม่เดินตามหลังไปติดๆ เป็นจังหวะเดียวกันกับเจ้าของบ้านที่เดินลงบันไดมาพอดี

จรฉัตรอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวปลดกระดุมบนสองเม็ดกับกางเกงขายาวสีดำ เนกไทยยังไม่ได้ผูก และสูทสีเดียวกับกางเกงยังพาดอยู่บน

แขนแข็งแรง ตอนที่เดินเลี้ยวเข้ามาในครัว เขาชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าภรรยายืนอยู่ข้างบ๊াবัว แอมยังส่งยิ้มหวานมาให้อีก ต่อจากนั้นอาการชะงักก็ปรากฏขึ้นอีกครั้งเมื่อพบว่าอาหารเข้าไม่ใช่ซีเรียลกับนมเหมือนเช่นทุกวัน

“บอกแล้วไซ้ใหม่ว่าอย่าทำอาหารให้ฉันกินอีก”

สีหน้าและน้ำเสียงที่ราบเรียบนั้นแฝงความไม่พอใจเล็กน้อย เขานึกตำหนิบ๊าบัวที่ไม่เชื่อฟัง นี่บ๊าจำไม่ได้หรือไม่ว่าตัวเองติดรสเค็มมากขนาดไหน เวลาทำอาหารมาเสิร์ฟมักจะให้ความรู้สึกเหมือนกรอกน้ำปลาเข้าปากอยู่เสมอ

จะไล่ออกก็ไม่ได้ เพราะเลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเด็ก

“อย่าว่าบ๊าแกลยนะคะ” วิชาท้วง เธอกลัวว่าจิรัชตรจะลงมือลงมือกับบ๊าแม่บ้าน “ฉันเป็นคนทำข้าวต้มเอง ไม่ใช่คุณบ๊า”

“คุณบ๊า” จิรัชตรทวนคำอีกรอบ คาดว่าตัวเองคงหูไม่ค่อยดีถึงได้ได้ยินอะไรที่เพี้ยนๆ แบบนั้น

วิชาอีกอึก ก่อนจะทำเป็นนิ่งๆ เลียนแบบบรสา

“ตกลงคุณจะทานหรือไม่ทาน”

จิรัชตรไม่ตอบคำถามนั้น แต่เดินไปนั่งตรงที่ข้าวต้มถูกวางไว้ ดวงตาสีดำขลับจับจ้องข้าวต้มอย่างพิถีพิถัน หน้าตาและกลิ่นหอมยั่วชวนของอาหารตรงหน้าดูยิ่งงี้ก็ไม่ใช่ฝีมือของภรรยาของเขาแน่นอน แต่เมื่อเหลือบมองอีกฝ่าย ก็เห็นว่ายื่นทำหน้าลึ้นให้เขาลองชิมอยู่

หรือว่าเธอวางยาพิษเขา

“คุณนะ กล้ากินให้ผมดูไหม”

หญิงสาวหมดคำจะพูด ไม่คิดว่าจิรัชตรจะระแวงเธอมากขนาดนี้ จึงก้าวฉับๆ ไปตักข้าวต้มในชามเขาเข้าปากคำโต แล้วกลืนลงคอพร้อมกับอ้าปากให้ดูว่ากลืนไปแล้วจริงๆ

“ในนี้ไม่มียาพิษหรอกคะ สิ่งเดียวที่มีในข้าวต้มชามนี้คืออะไร

รู้ไหมคะ”

จิรัชตรเลิกคิ้วสูง สงสัยในตัวภรรยาเป็นอย่างมาก อยู่ๆ เธอก็ทำน้ำเสียงอดอ้อนอีกแล้ว สรุปว่าเธอเพี้ยนเพราะอุบัติเหตุไปแล้วหรือ

“ไหน ใส่อะไรลงไป”

“ความใส่ใจไงคะ”

ริศาทำตาแป๋ว ทำเอาคนฟังหน้าเหยเก ไม่ว่าจะเป็นจิรัชตรหรือ ป้าบัว แต่คนแรกดูเหมือนจะหนักกว่า เพราะจากใบหน้าเรียบเฉยแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

“ผมไม่รู้ว่าคุณเล่นละครอะไรอยู่ แต่ถ้ามาทำเป็นบอกรักหรือ ดูแลผมด้วยความเสแสร้งล่ะก็ เชิญไปทำกับชู้รักเถอะ”

ริศาน้ำตาปิดเปลือกเมื่อมือหนาบีบแขนของเธอเข้าเต็มแรง จิรัชตรโกรธเธอจนเส้นเลือดขึ้นหน้าและคอ น้ำเสียงของเขาหยาบกระด้างจนน่ากลัว นี่สินะมาเพี้ยนของจริง

จิรัชตรเดินออกจากห้องครัวไปโดยมีป้าบัวเดินตาม

“นายท่าน แล้วข้าวต้มล่ะคะ”

“เทให้หมากินนูน!”

ริศายืนมองรถสปอร์ตคันหรูที่เคลื่อนออกจากคฤหาสน์ด้วยความไวแสง มือเล็กจับรอยข้ำที่ชายหนุ่มฝากไว้ น่าแปลกที่เธอไม่นึกโกรธเคืองเขาเลยแม้แต่น้อย แถมยังรู้สึกสงสารมากกว่า ตลอดสองปีที่ผ่านมาที่แต่งงานกับริศา จิรัชตรคงเจ็บปวดมาก ดูเหมือนเขารู้มาตลอดว่าพี่สาวของเธอมีผู้ชายคนอื่น เขาคงทนมานาน...นานจนฟางเส้นสุดท้ายขาดสะบั้นลง

แต่ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ชอบที่เขาทำร้ายร่างกายผู้หญิงอยู่ดี หากเป็นไปได้เธอก็ต้องทำข้อตกลงกับเขาใหม่

ทางด้านจิรัชตรนั้นกำลังขับรถฝ่าท้องถนนอย่างฉวัดเฉวียน ชนิดที่ไม่กลัวตายโดยไม่เรียกมือขวาหรือมือซ้ายมาด้วย หลายครั้งเขาคิดว่าตายไปเสียยิ่งดีกว่า จะได้ไม่ต้องรับรู้เรื่องราวที่ทำให้เจ็บใจอยู่อย่างนี้

ภาพเหตุการณ์ในคดีหาสนีติดอยู่ในหัว สีนหน้าตกใจปนหวาดกลัวของริศาทำให้เขาอยากจะตัดมือตัวเองทิ้งที่ทำให้เธอเจ็บ มือหนาจับพวงมาลัยแน่นขึ้น ก่อนหักมันเบี่ยงเข้าข้างทาง แล้วจอดรถนิ่งสนิท ทันใดนั้น ภาพซ้อนของภรรยาที่นอนกอดกับผู้ชายผุดขึ้นมาอีกครั้ง และเป็นอีกครั้งที่อาการปวดหัวอย่างหนักของจิรัชตรกำเริบ

คืนนั้นริศานอนไม่หลับเป็นคืนที่สอง หญิงสาวเตรียมนมอุ่นและคุกกี้ที่อบไว้เมื่อกลางวันรอจิรัชตรกลับมาจากบริษัท ข้างกายมีเป้ มือซ้ายของคนที่เขาอาศัยอยู่ด้วย บอดีการ์ดหนุ่มแปลกใจที่เห็นนายหญิงทำขนมและนั่งรอนายท่านกลับมาจากที่ทำงาน

ปกติริศาและจิรัชตรต่างคนต่างอยู่ รับประทานข้าวก็ไม่พร้อมหน้ากันเพราะตื่นคนละเวลา ความสัมพันธ์ทางกายก็ห่างเหิน เพราะรสามีชายอื่น และจิรัชตรเองก็หิวสาวกลับมาที่บ้านเกือบทุกคืน คนงานในบ้านไม่เคยพูดอะไรเพราะเกรงกลัวความโหดของนายท่านและนายหญิงบ้านนี้ แต่รู้ๆ กันอยู่ถึงความสัมพันธ์ของทั้งสอง

“คุณฉัตรจะกลับมาที่ห่มเธอ”

คนตัวเล็กถาม หลังจากนั่งรออยู่ในครัวมาเป็นชั่วโมงแล้ว แต่ไม่มีที่ที่ว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเสียที

“อย่ารอเลยครับนายหญิง บางคืนนายท่านก็กลับมาเตียงคืนดีหนึ่งนูน” เป้ากล่าว

ริศาหันมองนาฬิกาที่บ่งบอกเวลาสามทุ่ม แล้วตัดสินใจลุกจากเก้าอี้ ตั้งใจว่าจะขึ้นไปอาบน้ำให้สบายตัวก่อนแล้วค่อยลงมารออีกครั้ง

ตอนนี้เธอตาสว่างมากกว่าคนดื่มกาแฟเสียอีก อย่างน้อยๆ การรอกเพื่อ
จ้อจรีจรีตรก็ทำให้เธอมีอะไรทำ

ขาเรียวยาวก้าวขึ้นบันไดอย่างช้าๆ มือจับราวบันไดแน่นเพราะ
หน้ามีดเล็กน้อย คงเป็นเพราะเมื่อคืนเธอไม่ได้นอน แถมยังใช้พลังงาน
ทำนู่นทำนี่ทั้งวัน จึงส่งผลเสียต่อร่างกาย วิชาสายหน้าเบาๆ แล้วผืน
เดินต่อไปจนถึงห้อง

ระหว่างนั้นไปลอบมองดูหญิงสาวอยู่ห่างๆ ช่างน่าแปลกที่ตอน
นี้นายหญิงของคฤหาสน์ดูบอบบาง น่าทะนุถนอมกว่าเมื่อก่อนมาก
หรืออาการของเธอจะยังไม่หายดี

เขาคงต้องรายงานเรื่องนี้ให้นายท่านฟังเสียแล้ว

3

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเป็นชุดนอนอลังการดูเจ้าหญิงแล้ว ริดาก็ลงมานั่งตบยุ้งรอจิรัชตรที่หน้าบันไดห้องโถง รอแล้วรอเล่า เขาก็ยังไม่มา กระทั่งเที่ยงคืน

รถสปอร์ตสีดำคันเดียวกับช่วงเช้าจอดสนิทที่หน้าประตูคฤหาสน์ เป้และวิทย์ออกไปต้อนรับนายท่านด้วยความแข็งขัน โดยวิทย์ขับรถของจิรัชตรไปไว้ที่โรงจอดรถให้ดังเช่นทุกครั้ง เมื่อชายหนุ่มก้าวเข้ามาในบ้านก็พ่นลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายทันทีที่เห็นว่าใครรออยู่

คนตัวสูงเลี้ยงการปะทะโดยการจะเดินขึ้นบันไดอีกฝั่งหนึ่ง แต่อีกคนกลับวิ่งมาขวางเขาไว้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“มีอะไร” จิรัชตรถามเสียงเรียบ

“ฉันเตรียมนมอุ่นๆ กับคุกกี้ไว้ให้คุณค่ะ ลองแวะไปชิมหน่อยได้ไหมคะ”

“ผมไม่ชอบของหวาน คุณก็รู้”

จิรัชตรกล่าวขณะเดินผ่านร่างบางขึ้นบันไดไป นึกในใจว่าเธอคงยั่วโมโหเขาอีกเช่นเคย ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่ชอบของหวานก็ยังคงเตรียมไว้ให้อีก

“ฉันพุงนี้ฉันจะทำสูตรน้ำตาลน้อยให้ล่ะคะ”

ริศาเดินตามหลังมาติดๆ ส่งผลให้จิรัชตรหมดความอดทนเป็นครั้งที่สองของวัน เขาหมุนตัวมาประจันหน้ากับเธอตรงๆ การที่เขาหยุดเดินกะทันหันทำให้หญิงสาวชนเข้ากับแผ่นหลังของเขอย่างจังจนเซถอยหลังไปสองสามก้าว ดีที่ทรงตัวอยู่

“คุณต้องการอะไรจากผมกันแน่สา”

ริศานิ่งไปครู่หนึ่ง แอบกลั้วสายตาดุดันของเขา

“ฉันบอกแล้วไงว่าอยากเริ่มต้นใหม่กับคุณ” เธอบอกเสียงอ่อย

“คุณกลัวว่าจะไม่ได้เงินเลยสักบาทถ้าหย่ากับผมไปใช่ไหม”

เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวไม่กล้าตอบ เรื่องเงินเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เธอต้องมาสวมรอยเป็นพี่สาวอยู่ตรงนี้ สีนํ้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเธอชัดเจนจนอีกฝ่ายรับรู้ได้ เขาระตุกยิ้มมุมปาก สายตาดูถูกดูแคลนยามจ้องมองทำให้เธออยากแทรกแผ่นดินหนี

“ก็ว่าอยู่ คนอย่างคุณจะมีเรื่องอะไรนอกจากเงิน”

ริศายืนนิ่งอยู่ตรงหัวบันไดหลังจากที่จิรัชตรเดินเข้าห้องไปสักระยะแล้ว หัวใจดวงน้อยเจ็บปวดแทนพี่สาวยามนึกว่าอีกฝ่ายต้องโดนดูถูกเหยียดหยามอย่างนี้เสมอ อีกใจหนึ่งก็สงสัยใคร่คนใจแคบอย่างจิรัชตร เขาเองก็คงพบเจอเรื่องเลวร้ายมามากจนหัวใจตายด้านเช่นนี้

นึกได้อย่างนั้น ริศาจึงเดินไปเคาะประตูห้องของเขา คนอย่างเธอจ้อเก่ง และจะจ้อจนกว่าคนถูกจ้อจะหายโกรธ ตัวอย่างก็มีมาให้เห็นนักต่อนักแล้ว โดยเฉพาะพ่อกับแม่

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ประตูถูกแง้มออกโดยจิรัชตร เขานึกว่าเป็นแม่บ้านเตรียมน้ำอุ่นแช่เท้ามาให้ แต่กลับกลายเป็นผู้หญิงที่เขาไม่อยากจะเห็นหน้าแทนเสียอย่างนั้น เขาจึงทำท่าจะปิดประตูใส่หน้าอีกฝ่าย แต่หญิงสาวก็ดันบานประตูเอาไว้ด้วยเรียวแรงอันน้อยนิด

“ปล่อย” น้ำเสียงนั้นราบเรียบแต่ทรงอำนาจ

“ไม่ค่ะ เราต้องคุยกันก่อน”

ริศายังคงยื้อประตู่ไว้ แม้อีกฝ่ายจะพยายามดึงกลับ

“ผมไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ”

ริศาพ่นลมหายใจ ไม่รู้ทำไมจากนี้มันช่างดูเหมือนเธอเป็นพระเอกมาตามง๊องนางเอกซึ่งอนยังงไม่รู้ เธอใช้แรงทั้งหมดที่มีกระชากประตูออกจนเปิดกว้าง เจ้าของห้องยื่นกอดอกมองด้วยสายตาเกรี้ยวกราด แต่ป้าบัวก็เดินมาขัดจังหวะสงครามประสาธน์พอดี

“น้ำอุ่นคะนายท่าน”

“โอ๊ะ! ขอบคุณนะป้า”

ริศาแย่งกะละมังน้ำอุ่นมาถือไว้ทันที ชายหนุ่มเห็นอย่างนั้นเลยเตรียมปิดประตูไม่คิดต้อนรับ แต่ริศาไวกว่า เธอแทรกตัวเข้าไปในห้องของเขาได้อย่างง่ายดาย

“รสา ออกไป” จิรัชตรกัดฟันกรอด

“ไม่ค่ะ ฉันจะนวดให้คุณเอง”

“ไม่ต้อง ผมบอกให้ออกไป”

“เมื่อคืนคุณพูดว่าจะให้โอกาสฉัน แล้วไหนล่ะคะโอกาสที่คุณให้ ฉันเห็นคุณมีแต่จะขบไล่ไล่ส่งฉันทำเดียว”

เธอบนอุบ ขาเรียวยาวก้าวไปยังเตียงนอนขนาดคิงไซส์ของอีกฝ่าย ก่อนวางกะละมังน้ำอุ่นลงบนพื้น เธอซ้อนสายตามองเขาด้วยความน้อยใจ

“มานั่งสิคะ ฉันจะนวดให้”

จิรัชตรถอนหายใจเฮือกใหญ่เป็นครั้งที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่อาจทราบได้ เขาย้ายตัวเองมานั่งบนเตียงตามที่ภรรยาตัวดีบอก

เอวจะ ยอมให้จับๆ ไปดีกว่าโดนตื้อทั้งคืนจนไม่ได้นอน

“ขอเท้าด้วยค่ะ”

จิรัชตรยกเท้าขึ้นส่งให้ในระดับเดียวกับใบหน้าของอีกฝ่าย
ทำเอาคนอยู่บนพื้นชะงักเพราะตกใจ ก่อนจะส่งค้อนขวับมาให้

“สูงไปคะ กะละมังอยู่บนพื้นนะ”

“อ้าวเหรือ เห็นบานๆ กลมๆ เหมือนกัน”

“นี่คุณ!”

ชายหนุ่มไม่สนใจหน้ามู๋ของริศา ยังคงทำล่อยหน้าล่อยตาอยู่
เหมือนเดิม ปลายเท้าก็กระดิกไปมาจนอารมณ์คนตัวเล็ก

ริศาจับเท้าของจิรัชตรให้อยู่นิ่งๆ ก่อนจะดันลงไปแช่น้ำใน
กะละมัง ปากสีชมพูอ่อนเม้มสนิทไม่ยอมท้อล้อต่อเถียงกับเขาอีก
กลัวว่าจะโดนเสยปลายคางหากพูดไม่เข้าหูเจ้าพ่อมาเพียเข้า

คนอะไรไม่รู้ยกเท้าขึ้นมาจ่อหน้าผู้หญิง!

เมื่อภายในห้องนอนเงียบสงบ เจ้าของห้องก็ก้มมองคนเข้ามา
ป่วนด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย มือเล็บบางคู้้นั้นบีบนิ้วตบเท้าของเขา
เบาๆ พอให้ผ่อนคลายขึ้น สัญญาข้อที่หนึ่งหลังจากแต่งงานกับรสาคือ
จะไม่มีทะเลาะเบาะแว้งต่อกันและกันนอกจากเวลาออกงานสังคม

ตลอดสองปีที่ผ่านมาทั้งจิรัชตรและรสาเองก็รักษาระยะห่างมา
ตลอด เมื่อภรรยาไม่ยินยอมเรื่องบนเตียงเขาจึงต้องหาผู้หญิงจากข้าง
นอกมานอนเพื่อระบายกามารมณ์ด้วย รสาไม่เคยต่อว่าเขาเพราะ
ถือว่าเขาไม่ได้ผิดสัญญาข้อไหน

แต่ดูตอนนี้สิ เจ้าของสัญญาที่ว่ากำลังจับจุดที่สกปรกบน
ร่างกายโดยไม่มีท่าที่รังเกียจ

หรืออาจจะรังเกียจแต่ไม่พูด

เรื่องเงินสามารถทำให้พญาหงส์เปลี่ยนเป็นเจ้าเหมียวช่างขู่ ข้าง
อ่อนได้เสียหรือ

หากเป็นคนหัวโบราณหน่อยคงคิดว่าภรรยาโดนผีสิงเป็นแน่
อืม...ผีสิงนั่นหรือ จิรัชตรหันซ้ายแลขวา ก่อนจะเอี้ยวตัวไปคว้าอะไร

บางอย่างตรงโตะหัวเตียงขึ้นมาชูตรงหน้าหญิงสาว

“รสา”

“หืม”

ริศานรับ แล้วค่อยๆ ละสายตาจากเท้าชายหนุ่ม เงยหน้าขึ้น
มามองเจ้าของเสียงเรียก คิ้วเรียวสยวมวดเข้าหากันเมื่อเห็นว่าเขาชู
หลวงปู่ทวดให้เธอดู เธอจึงปล่อยมือเปียกน้ำออกจากเท้าของเขาแล้ว
ยกขึ้นประนม

“สาธุค่ะ”

ไม่รู้อะไร แต่ไหว้ไว้ก่อนดีกว่า

จิรัชตรขมวดคิ้ว เก็บหลวงปู่ทวดมาดูใกล้ๆ ไม่แน่ใจว่าของแท้
หรือเปล่า เพราะหญิงสาวไม่มีอาการอะไร จากนั้นเขาก็แขวนสร้อย
หลวงปู่ทวดเข้าที่คอของเธอ ริศามองเขาตาแป๋ว

“ร้อนไหม”

“คุณฉัตร...คุณคิดว่าฉันโดนผีเข้าหรือคะ”

จิรัชตรส่ายหน้า “เปล่า แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เพราะจันอะไรพอ
ทำได้ก็จะทำ”

ริศานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ หัวเราะออกมาเบาๆ แล้วเพิ่ม
ระดับเสียงลั่นห้อง จนอีกฝ่ายได้สติถึงได้รู้ว่าตัวเองทำเรื่องบ้าบอที่สุด
ในชีวิตลงไป มือหนากำผ้าปูที่นอนแน่น

“ฉันไม่ได้โดนผีเข้า ฉันบอกแล้วไงว่าอยากเริ่มต้นใหม่กับคุณ
นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันเปลี่ยนไป”

ริศาพูดไปหัวเราะไป พยายามเรียบเรียงประโยคให้น่าเชื่อถือ
ที่สุด

“พอๆ ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ออกไปได้แล้ว”

จิรัชตรโบกมือไล่ พร้อมกับยกเท้าขึ้นจากกะละมัง ถึงแม้ว่าจะ
รู้สึกผ่อนคลายขึ้น แต่ก็ยังไม่อยากฟังคำไปปดของคนตัวเล็กอยู่ดี เขา

ฟังมามากพอแล้วในชีวิตนี้ มากจนอยากจะตัดหูทิ้งที่ชอบได้ยินเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องเป็นประจำ

ริศาเช็ดเหงื่อให้ชายหนุ่มจนแห้งสนิท เธอเปลี่ยนจากหัวเราะ
เพราะขบขันเป็นยิ้มหวานอารมณ์ดีให้เขาแทน ตระหนักได้ว่าลึกๆ แล้ว
จิรัชตรเป็นคนดี เพียงแค่บาดแผลในใจของเขามันเยอะเสียจนต้อง
สร้างกำแพงสูงป้องกันไว้

“หายโกรธฉันเถอะนะคะ”

เธอพูด น้ำเสียงขอดออ่อนนวกกับสายตาอ่อนหวาน ทำเอาหัวใจ
ชายหนุ่มกระตุก

“ให้โอกาสริ...รสาได้ดูแลคุณบ้าง แล้วถ้าคุณไม่พอใจจริงๆ เรา
ค่อยมาคุยเรื่องหย่ากันอีกที”

จิรัชตรนั่งคิดอย่างหนักหน่วง ลึกๆ แล้วเขาเองก็อยากให้ความ
สัมพันธ์ของเขากับรสาไปในทิศทางที่ดีขึ้น แต่ที่ผ่านมาหญิงสาว
ทำลายความเชื่อใจของเขาจนหมดสิ้น การที่อยู่ๆ จะให้น่าสนใจที่
แตกสลายไปแล้วขึ้นมาประกอบเป็นรูปร่างอีกครั้งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
เขามีลางสังหรณ์ว่านี่อาจเป็นแผนการของเธอ แต่ไม่รู้ว่าจุดประสงค์
ของแผนการนี้คืออะไรกันแน่

คิดดูดีๆ แล้ว หากเป็นเรื่องเงินจริง เขาจะทำลายผู้หญิงหิวเงิน
สองใจคนนี้ได้ง่ายขึ้นหากเก็บเธอไว้ใกล้ตัว

“ตกลง ผมให้โอกาสคุณเปลี่ยนแปลงตัวเองสามเดือน ระหว่าง
นี้คุณต้องไม่มีเรื่องยุ่งเข้ามาเกี่ยวข้อง”

ยามที่พูดถึง ‘ชู้’ ดูเขาจะเน้นคำมากเป็นพิเศษ

ริสาก็ยิ้มกว้างเมื่อเขาขอมเปิดโอกาสให้เธอได้ทำดีเพื่อเปลี่ยน
ใจเรื่องเงินใบหย่า แต่แล้วก็หุบยิ้มลงช้าๆ เมื่อเห็นสายตาเจ้าเล่ห์เห็น
กระหายของเขาที่กำลังสำรวจเรือนร่างของเธอ สองมือกอดตัวเองอย่าง
ระแວดระวัง

“ตลอดสามเดือนสัญญาระหว่างเราต้องเป็นโมฆะ ตกลงไหม”
สัญญา

สัญญาอะไรเอ่ย

ความซวยมาเยือนริศาเข้าเต็มๆ เพราะเธอไม่รู้ว่สัญญาระหว่าง
จิรัชกับพี่สาวของเธอคืออะไร มีกฎอะไรบ้าง หรือตกลงกันยังไง ยาม
สบดวงตาเจ้าเล่ห์ก็ยิ่งเห็นได้ชัดว่าเขาต้องการฉีกสัญญานั้นเต็มที

แต่ว่ามันคือสัญญาเรื่องอะไรบ้างล่ะ

“จะเอายังไง ตกลงไหม”

จิรัชตร้วนเสียงถาม ยิ่งเห็นคนตัวเล็กมีท่าทีลังเลก็ยิ่งมั่นใจว่าที่
เธอมาทำดีด้วยเป็นแผนการที่สร้างขึ้นมาอย่างแน่นอน หากคิดอยาก
เริ่มต้นความสัมพันธ์ใหม่จริง มีหรือจะต้องลังเลกับเรื่องนี้

คิดลองดีกับเขายังเร็วไปร้อยปี

“โอเค งั้นพรุ่งนี้เราไปหย่ากัน”

“ตะ...ตกลง!”

ริศาตอบตกลงทันทีที่เห็นว่าจิรัชเริ่มเปลี่ยนใจ เธอไม่รู้เลยว่า
นับตั้งแต่ที่โพล่งคำว่าตกลงออกไปนั้น เท่ากับว่าเธอได้เข้าไปอยู่ใน
สนามรบที่พี่เขยสร้างไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

4

อาหารเช้าของวันนี้คือสลัดอะโวคาโด ไข่ดาว ไส้กรอก และกาแฟสูตรน้ำตาลน้อยโดยฝีมือของริศา วันนี้เธอตั้งใจจะร่วมโต๊ะกับจิรัชตรด้วย ที่นั่งวันนี้จึงจัดไว้สำหรับสองที่ ป้าบัวซึ่งเป็นคนจัดที่นั่งแปลกใจหนักกว่าเมื่อวาน รู้สึกเหมือนโลกกำลังจะแตกที่นายท่านและนายหญิงรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน

จิรัชตรก้าวลงบันไดมาพบกับสองสาวที่คั่นหน้ารอต้อนรับแขก เช่นเมื่อวาน ระหว่างเดินผ่านภรรยา เธอรีบย้ายตัวเองมาขวางทางเขาไว้ ใบหน้าสวยเปื้อนเขม่าควันที่แค้นขว

“ริ เอ้ย รสasukเนกไทให้นะคะ”

ริศาไม่กล้าสบตาจิรัชตรขณะสูกเนกไทให้เขา เมื่อไรหนอเธอถึงจะคุ้นชินกับการสวมรอยเป็นพี่สาวเสียที

ใบหน้าของทั้งสองอยู่ห่างกันไม่มากนัก จิรัชตรไม่ไว้วางใจอะไรใส่คนตัวเล็ก เพราะเขาเองก็ต้องการดูความประพฤติของเธอไปเรื่อย ๆ ก่อน และเมื่อได้มองหน้าภรรยาใกล้ๆ เขาก็ยิ่งชื่นชมในความสวยของเธอ คนอะไรเครื่องหน้าชัดไปเสียทุกมุม

แล้วดูคราบเขม่าควันนั้นสิ

ริมฝีปากสวยยกยืมอย่างเอ็นดู จิรัชตรยกมือเช็ดคราบเขม่าควัน

ที่แก้มเนียนใสของอีกคนเบาๆ เขาอยากสัมผัสมันมานานแล้ว เจ้าแก้ม
นุ่มนิ่มเหมือนมาร์ชเมลโลว์เนี่ย และเขาจะสัมผัสมันอีกบ่อยๆ แน่
ตราบดีที่สัญญาของเขาและเธอเป็นโมฆะ

“คุณฉัตร...คุณหยิกแก้มฉันอยู่...”

“ฮะ”

จิรัชตรได้สติ มือของเขากำลังดึงแก้มภรรยาจนยืด เธอมองเขา
ตาแป๋ว เขาจึงรีบดึงมือออก

“โทษที หน้าคุณเปื้อน”

ริศาส่ายหน้าพร้อมกับส่งยิ้มน้อยๆ

“ไปทานอาหารกันเถอะค่ะ วันนี้ฉันทำไว้หลายอย่างเลย”

จิรัชตรเดินตามคนตัวเล็ก ก่อนที่ริศาจะเลื่อนเก้าอี้ให้เขา แล้ว
เชิญชวนให้นั่ง แหม บริการดีจนเริ่มประทับใจเสียแล้วสิ

เจ้าของบ้านนั่งหัวโต๊ะ โดยมีภรรยากำมะลอนั่งอยู่ฝั่งขวา และ
ที่ยืนอยู่ข้างหลังภรรยาอีกทีคือป้าบัวผู้รอดูสถานการณ์ของเจ้านาย
ทั้งสอง

บนโต๊ะมีแต่เมนูที่รับประทานง่าย จิรัชตรจึงชิมทุกอย่าง อย่าง
ละนิดอย่างละหน่อย พอเห็นคนที่ลอบมองเขากินอาหารแล้วจิกยิ้ม
กว้าง เขาก็เจริญอาหารมากขึ้น บ้าจ้ตามอีกฝ่ายไปด้วย มือเช้าวันนี้
จึงผ่านไปด้วยความสงบ ไม่มีสงครามสามีภรรยาแบบเมื่อก่อน

“อร่อยกว่าซีเรียลกับนมไหมคะ”

ริศาถามด้วยน้ำเสียงขอดอ้ออน ดวงตากลมโตจ้องมองอีกฝ่าย
ด้วยใจจดจ่อ จนทำให้คนตอบนี้กอยากแกล้ง

“พอใช้ได้ ไข่ดาวสุกไปหน่อย ใส่กรอกใหม่ไปนิด ส่วนสลัด...
น้ำสลัดอร่อย”

“อันนั้นซื้อมา!”

ริศาประท้วง แก้มป่องเหมือนเด็กน้อยโดนตำหนิ อะไรกัน ทำให้

รับประทานตั้งหลายอย่าง ดันชอบน้ำสลัดที่เธอไม่ได้ทำซะนี่ มันน่าดีปากนัก!

จิรัชตรทำหน้าแบบ...อ้อเหรห พยายามดึงหน้านิ่ง ทั้งที่ในใจหัวเราะกับท่าทีของเธออยู่ พอเช็ดมือเช็ดปากเสร็จเขาก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้เตรียมตัวออกไปทำงาน ระหว่างเดินออกจากห้องครัวก็มีหยดฝึ่เท้าแล้วเอี้ยวตัวหันมาพูดหน้าตายใส่ภรรยา

“น้ำสลัดอร่อยจริงๆ นะ”

“ก็บอกว่าซื้อมา!”

พอโดนคนตัวเล็กแหวไล่ เขาก็เดินจากมาพร้อมกับผิวปากอย่างอารมณ์ดี ไม่ได้หันไปมองสีหน้าของริศาที่กำลังแยกเขี้ยวพู่ๆ ใส่ตามแผ่นหลังกว้างไป

วันนี้จิรัชตรสั่งให้วิทย์ใช้ลัมโบรกินีสีชามารับเขาไปทำงาน หลังจากเมื่อวานบอดีการ์ดหนุ่มจับได้ว่านายท่านขับรถเหมือนอยากไปเหย่ไฮยมบาล ก็เสนอตัวอาสาขับรถไปส่งที่บริษัทให้ จิรัชตรเองไม่ได้ปฏิเสธเพราะเขาเองก็ขี่เกียจขับรถ และทันทีที่เห็นนายท่านผิวปากเดินออกมาจากคฤหาสน์ สองคู่ชีวิตและเป็ก้มองหน้ากันเหมือนกำลังส่งโทรจิตถามคำถามอีกฝ่าย

“มีเรื่องอะไรดีๆ หรือเปล่าครับ” วิทย์ถาม

“ไม่มี”

‘ไม่จริง’ สองบอดีการ์ดปฏิเสธในใจพร้อมกัน ไม่มีทางที่คนอย่างจิรัชตรจะอารมณ์ดีก่อนออกไปทำงาน นอกเสียจากศัตรูคู่แค้นทางธุรกิจล้มหายตายจาก หรือล้มละลายจนอดสะใจไม่ได้

วิทย์เปิดประตูเบาะหลังให้นายท่าน ก่อนค้อมศีรษะอัญเชิญให้ขึ้นไปนั่ง แต่ก่อนที่ร่างสูงจะก้าวขึ้นรถ เป็กีรายงานเรื่องเมื่อคืนให้เขาฟังก่อน โดยมีวิทย์ตั้งใจฟังไปด้วย

“เมื่อคืนนายหญิงรอนายท่านกลับบ้านหลายชั่วโมงเลยครับ”

จิรัชตรพยักหน้า เขาคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญถึงขนาดที่จะต้อง
รายงานเสียหน่อย

“อ้อ อีกเรื่องนึงครับ”

“อะไร”

“นายหญิงไม่หลับไม่นอนมาสองคืนแล้ว บางทีเดินๆ อยู่ก็เซ
ผมกลัวว่าเธอจะล้มป่วยนะครับ”

จิรัชตรเลิกคิ้วสูง “เมื่อคืนหลังออกมาจากห้องฉันก็ไม่นอนงั้น
หรือ”

“ครับ เห็นลงมาเดินเล่นที่สวน”

คนรับเรื่องพยักหน้า แปลกใจที่คนรักสวຍรักงามนอนดึกไม่เกิน
สี่ทุ่มอย่างรสาจะไม่หลับไม่นอนปล่อยให้ชอบตาดำคล้ำได้

น่าสงสัยจริงๆ

“ระหว่างที่ฉันไปทำงานช่วยจับตาดูรสาให้ด้วย อย่าให้คลาด
สายตา”

“ครับ”

หลังจากมอบหมายหน้าที่ให้มือซ้ายเรียบร้อยแล้ว จิรัชตรก็ก้าว
ขึ้นรถไป ก่อนที่รถคันหรูจะเคลื่อนออกจากอาณาเขตคฤหาสน์อย่าง
รวดเร็ว

ตระกูลจินตามหาศักดิ์เป็นเจ้าของธุรกิจมากมายใน
ประเทศ ทั้งจีเวลรี่ รีสอร์ท เพนต์เฮาส์ โรงแรม ภัตตาคารหรู และผับ
บาร์ชื่อดังหลายสาขา นอกจากนั้นยังเป็นประธานสมาคมมาเฟียอีก
ด้วย งานในแต่ละวันของจิรัชตรผู้เป็นทายาทเพียงคนเดียวจึงมากโข
ท่านเรื่องศักดิ์ผู้เป็นพ่อไว้วางใจในตัวลูกชายคนนี้มาก ชัดใจก็เพียงลูก
สะใภ้ที่เป็นนางแบบเท่านั้น สำหรับวงการผู้มีอิทธิพลแบบเขา ลูกสะใภ้
หรือลูกเขยควรจะช่วยเสริมสร้างบารมีให้วงศ์ตระกูล ไม่ใช่พินพะเป็น

คนธรรมดาที่โด่งดังมาจากการเต้นกั๊กิณรำกั๊กิณแบบรศ

แต่พักหลังมานี้ท่านเรื่องศักดิ์ได้ยื่นข่าวคราวเกี่ยวกับการหย่าร้างของลูกชายอยู่บ่อยครั้ง เขาเองยินดีมากและพร้อมที่จะหาลูกสะใภ้คนใหม่ที่เหมาะสมให้แก่จิรฉัตรภายในวันนี้พรุ่งนี้เสียด้วยซ้ำ ติดตรงที่การหย่าถูกเลื่อนออกไปเรื่อยๆ จนเหมือนเป็นแค่ข่าวโคมลอย

“ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นยังไงบ้าง”

ท่านเรื่องศักดิ์ถามลูกชายทันทีที่แวะเข้ามาเยี่ยมในบริษัทสาขาใหญ่

จิรฉัตรเงยหน้าขึ้นจากกองเอกสารสูง มองบิดาที่เปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่พร้อมการร่ำรสามสิบคนล้อมบริษัทไว้ ดีที่เลขานุการรายงานเขาก่อนว่าพ่อมา ไม่อย่างนั้นคงคิดว่าเป็นศัตรูบุกมาหวังฆ่าเขาแน่

“ก็ปกติครับ”

“ปกติคืออะไร ทะเลาะกันทุกวันเหมือนเดิมนะเธอะ”

ท่านเรื่องศักดิ์พูด น้ำเสียงเย้ยหยัน กระแหนะกระแหนะลูกชายเต็มที่

“อาทิตย์หน้าจะมีงานกั๊กิณเลี้ยงในสมาคม เมียแก่ไม่เคยไปร่วมงานเลยสักครั้ง แล้วผู้ใหญ่คนอื่นจะคิดยังไง”

“ช่างเขาปะไร รสามีชื่อเสียง ขึ้นไปงานสมาคมเขาได้รู้กันทั้งประเทศพอดีว่าเราทำธุรกิจสีเทา”

“มันเป็นมารยาทในวงการมาเฟีย ฉันบอกแกี่ครั้งแล้วว่าให้หาเมียใหม่”

“พ่อ”

จิรฉัตรปิดแฟ้มเอกสาร แล้วสบตาผู้เป็นพ่อตรงๆ

“เราคุยเรื่องนี้กันนับไม่ถ้วนแล้วนะครับ”

“แกก็ไปหย่าสิ ฉันจะได้หยุดพูด เป็ลื่อนน้ำลายเหมือนกันนะโว้ย”

“ยังไม่ใช่ตอนนี้” จิรัชตรกล่าวเสียงเรียบ

“หมายความว่ายังไง”

“รากำลังปรับปรุงตัว”

“เฮอะ พูด้มาสองปีแล้ว ไม่เห็นแม่คนนี้จะสันดานดีขึ้นเลย”

“ผมจะคอยจับตาดูเธอเอง นี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้ายแล้ว พ่ออย่าก่อวุ่นคุณน้าเลย”

มาเฟียบิกแบมพ่นลมหายใจเหนื่อยหน่าย เป้าชิการ์คว้นโขมง จนลูกชายต้องโบกมือปิดไปมา ดวงตาดูดันจ้องมองลูกชายตัวดีหนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าเบาๆ

“ฉันจะคอยดู”

จิรัชตรทิ้งตัวลงพิงพนักเก้าอี้ทันทีที่เห็นว่าพ่อเดินออกไปไกลแล้ว มือทั้งสองข้างยกขึ้นก่ายหน้าผาก พลังนิกหาวิธีที่จะทำให้พ่อ กับภรรยา มองหน้ากันติดได้สักที

วันนี้จิรัชตรกลับบ้านตั้งแต่หัวค่ำ พร้อมกับพนักงานใน
บริษัทเกือบสิบชีวิต หอบข้าวของพะรุงพะรังตามหลังมาด้วย ท่ามกลาง
สายตาริแวงสงสัยของแม่บ้านประจำคฤหาสน์ มีเพียงริศาที่นั่งดูทีวี
อยู่เท่านั้นที่ให้ความสนใจในตัวผู้มาใหม่

“กลับมาไวจังเลยคะ” เธอยิ้มกว้าง

จิรัชตรไม่ตอบ เขาพยักพยเหตุให้พนักงานวางพลาสติกห่อเสื้อผ้า
เกือบร้อยชุดลงบนโซฟาหนัง ส่วนบนโต๊ะวางแจกันนั้นเต็มไปด้วยกลอง
เครื่องเพชรสิบชุด ตระการตาจนหญิงสาวตาลายไปหมด

“นี่มันอะไรกันคะ”

“เสื้อผ้ากับเครื่องเพชรไง ไม่รู้จักหรอ”

จิรัชตรทำหน้าที่ยืยวน จนคนถามต้องท่องพุทโธ พุทโธ ในใจเพื่อ
ข่มอารมณ์

“ฉันหมายความว่า คุณเอามาทำไมเยอะเยอะ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ”

จิรัชตรพยักหน้าแทนคำตอบ เขาย้ายตัวเองมาอยู่ตรงหน้าเธอ มือข้างหนึ่งกอดอก อีกข้างยกขึ้นจับคางตัวเอง พลังสำรวจหญิงสาว ตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างพิถีพิถัน

สถานการณ์ช่างเหมือนเมื่อคืนนัก จริศาต้องยกแขนขึ้นมากอดตัวเองไว้พร้อมกับตำหนิเขาทางสายตา

“คุณขอโอกาสเปลี่ยนแปลงตัวเองใช่ไหม”

ริศาคลายมือออกจากร่างกาย

“ก็...ใช่ค่ะ”

“ดี ผมมายื่นโอกาสให้คุณ”

“อะไรเหรอคะ”

หญิงสาวตาลุกวาวเป็นประกาย สนใจในสิ่งที่เขาพูดจนออกนอกหน้า

“ผมต้องการให้คุณทำในสิ่งที่คุณถนัด”

“สิ่งที่ฉันถนัด?”

“ใช่ เดินแบบให้ผมหน่อย”

เดินแบบ เธอไปถนัดเดินแบบตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

จิรัชตรหรีตตาลง เมื่อเห็นสีหน้าตะลึงงันของคุณภรรยา ดูเหมือนเธอจะตกใจกับสิ่งที่ได้ยินเสียเหลือเกิน

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้น นี่อาชีพเดิมของคุณเลยนะ”

ริศากะพริบตาปริบๆ เริ่มเข้าใจสถานการณ์มากขึ้นว่าที่จิรัชตรพูดแบบนี้เพราะเธอกำลังสวมรอยเป็นรสาอยู่ และงานที่พี่สาวฝาแฝดคนนี้ถนัดคือเดินแบบบนเวทีพร้อมกับสวมรองเท้าส้นสูงปรี๊ด

แต่เธอคือริศา ไม่ใช่รสา...

“ฉันยังไม่หายดีเลย แก้มไม่ได้เดินนานแล้วด้วยลืมนไปหมดแล้ว

ละ กลัวจะทำงานคุณพังเอานะคะ”

หญิงสาวยิ้มเจื่อน

“อย่ามาตลกน่า ของแบบนี้ก็เหมือนปั่นจักรยานกับว้ายน้ำนั่นแหละ จะลืมหัดกันง่ายๆ ได้ยังไง”

ริศานึกย้อนไปในวันแรกที่เธอต้องถอดรองเท้าเดินเข้าคุกหาสน์ เพราะเดินไม่ถนัด แล้วก็เครียดกว่าเดิม เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นเต็มหน้าผากทั้งที่เครื่องปรับอากาศเปิดเย็นฉ่ำ

“ไม่รู้ละ ยังไงคุณก็ต้องไปเดินแบบในงานกินเลี้ยงสมาคม” จิรัชิตรพูดเสียงเข้ม

คุณก็รู้ว่าบังคับ

“แต่...”

“ถ้าปฏิเสธหรืออดออก ผมจะถือว่าคุณไม่ได้คิดจะเปลี่ยนแปลงตัวเองจริงๆ”

ริศาเฝ้าปากแทบไม่ทัน เพราะชายหนุ่มพูดดักคอเธอไว้ก่อน พออีกฝ่ายเห็นว่าเธอไม่คิดจะเถียงอะไรอีก ก็เดินไปส่งพวกพนักงานที่หน้าคุกหาสน์ เหมือนจะสั่งงานอะไรกันอีกสามสี่ประโยค ก่อนที่คนทั้งหมดจะขึ้นรถตู้คันใหญ่แล้วหายวับไป จากนั้นร่างสูงจึงเดินกลับเข้ามาในห้องโถงอีกครั้ง

“ค่อยๆ เลือกชุดไปนะ ยังมีเวลาอีกหลายวัน”

ริศากลืนน้ำลายลงคอ ไล่สายตามองกองเสื้อผ้าราคามหาศาลด้วยความกังวล ไหนจะเครื่องเพชรนี่อีก หากหลุดหายไปสักเม็ดหนึ่งไม่รู้ชาตินี้จะหาเงินมาชดเชยให้เขาไหวไหม คิดแล้วน้ำใสๆ ก็เอ่อคลอที่เข่าตา แต่ดูเหมือนว่าจิรัชิตรจะไม่สังเกตเห็น ก่อนเดินขึ้นบันไดเขา กำชับเธออีกครั้งว่า

“อย่าทำให้พ่อผมโกรธเสียว ไม่งั้นได้หย่าจริงแน”

5

ตลอดทั้งสัปดาห์ริศาไม่มีเวลาไปดูแลจิรัชตรมากนัก เธอเพียงทำมือเข้าให้เขาแล้วหายตัวไปซ่อมสวมรองเท้าสั้นสูงเดินอยู่ตรงทางเดินหินอ่อนที่เชื่อมระหว่างปีกซ้ายกับปีกขวาของคฤหาสน์คนเดียว แทน ไม่พูดคุยกับใคร ไม่ร่วมโต๊ะอาหาร ตอนค่ำก็ไม่อยู่รอต้อนรับจิรัชตร แต่เหมือนเขาก็ไม่ได้ใส่ใจเธอมากเช่นกัน เพราะทางนั้นก็ง่วนอยู่กับการจัดงานเลี้ยงให้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด ไหนจะปัญหาที่บริษัทอีก เรียกได้ว่าต่างคนต่างอยู่ชั่วคราว

“โอ๊ย!”

ริศาร้องลั่น ทันทีที่ล้มลงไปกองกับพื้นเสียงดังตื้อเพราะข้อเท้าพลิก หนังสือเล่มหนาที่วางอยู่บนหัวเพื่อรักษาสมดุลหล่นลงมาอยู่บนตัก หญิงสาวหน้ามยุ ทั้งเครียดและกังวลไปหมด พรุ่งนี้ก็จะถึงวันงานเลี้ยงแล้วแท้ๆ แต่เธอก็ยังเดินเก้ๆ กังๆ เหมือนเดิม ทั้งที่ดูแบบในยูทิวบ์เป็นร้อยคลิป รวมไปถึงคลิปเก่าๆ ของพี่สาวสมัยที่ยังเดินแบบก็เหมือนจะไม่ช่วยอะไร

“จื่อปาก ยึดอก จิกตา ปรายตา เท้าเอว และหมุน”

นางแบบฝึกหัดท่วงทักกะที่เรียนมาจากคลิปแล้วทำตามอย่างที่พูด ไม่ว่าจะป็นจื่อปากจนปากจู๋ ใช้มือทั้งสองข้างดันหน้าอกให้เข้า

ที่ เบิกตากว้างๆ แล้วแข็งใจค้างไว้จนเหมือนตาค้าง เท้าเอวเซิดๆ จากนั้นก็หมุน แล้วล้มลงไปกองกับพื้นอีกรอบ

“ฮือ...จะรอดไหมเนี่ย!”

ริศาโอตครวญ เท้าเต็มไปด้วยบาดแผลจากการถูกรองเท้ากัด พลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองได้แอบถามเป๊มาว่าสมาคมที่ว่าเป็นคือสมาคมอะไร ก็ได้คำตอบมาว่าเป็นสมาคมมาเฟีย เป็นงานเลี้ยงที่รวมตัวมาเฟียทั้งหลายภายในประเทศ เน้นการรอดความร่ำรวยและสามีภรรยาของตนเองให้โลกรู้ แล้วถ้าเกิดเธอดันสะดุดล้มบนเวที ทำให้ตระกูลจินตามหาศักดิ์ชายหน้าละก็...

จะโดนปิ่นจ่อหัวไหมเนี่ย!

ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด ไหนจะเรื่องพ่อของจิรัชตรอีก ได้ยินมาว่ารายนั้นโหดจนมาเฟียด้วยกันยังไม่อยากเข้าใกล้ หากเธอทำอะไรให้ไม่พอใจจนได้กลายเป็นศพแน่ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เธอสามารถทำได้ในตอนนี้นั่นก็คือฝึก ฝึก ฝึก แล้วก็ฝึก!

ตกเย็นริศารับประทานอาหารเป็นมื้อแรกของวันเพียง

ลำพังในห้องอาหาร กลายเป็นว่าเธอติดซีเรียลกับนมแทนจิรัชตรเสียแล้ว นอกจากจะอร่อยแล้วยังประหยัดเวลาในการทำอาหารไปได้เยอะ

ภายใต้ความกังวล หญิงสาวยังคงกดเบอร์โทรศัพท์หาแม่อยู่ประมาณสามสี่สาย ทว่าอีกฝ่ายไม่รับ จึงเปลี่ยนใจส่งข้อความทางแชตไปหาแม่แทน อย่างน้อยๆ ให้เธอได้ระบายความเครียดและรับกำลังใจจากแม่ซะหน่อยก็ยังดี

ริศา : แม่จำ นอนหรือยังคะ

ริศา : ริศาเครียดมากเลย พรุ่งนี้ริศาต้องไปเดินแบบในงานเลี้ยงสมาคมมาเฟีย

ริศา : คุณฉัตรกำชับนักหนาว่าอย่าทำให้พ่อเขาโกรธ...

ริศา : ริศายังเดินแบบไม่ได้เลยคะ ฝีกมาทั้งอาทิตย์ก็ยังไม่ได้

ริศา : พรุ่งนี้จะเป็นวันชี้ชะตาชีวิตริศาแล้วคะ แงง

หลังจากส่งข้อความรัวๆ ไปหาผู้เป็นมารดา ริสาก็พบน้าลงกับโต๊ะ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองข้อความในแชตอีกครั้ง คราวนี้เห็นว่าอีกฝ่ายอ่านแล้ว เธอจึงตั้งตารอคอยว่าแม่จะส่งอะไรกลับมา ทว่าสามนาที่ผ่านไปก็ยังไม่ตอบกลับมา ห้านาทีผ่านไปก็ยังไม่ตอบกลับมา

หรือว่าแม่จะเผลอตอบแชตผ่านทางจิตอีกแล้ว

ริศาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ซีเรียลยังเหลือเต็มชาม แต่เธอก็กินไม่ลงแล้ว ตัดสินใจลุกขึ้นกะว่าจะไปซ้อมเดินแบบต่อบนห้อง ทว่าพอเดินออกมาจากห้องครัวก็พบจิรัชตรเสียก่อน

“อ้าว ทำไมกลับมาเร็วจังคะ เพิ่งห่าโมงเอง”

“เป็รายงานว่าคุณไม่ยอมทานอะไรเลยตั้งแต่เช้า”

สีหน้าของจิรัชตรในตอนนั้นบ่งบอกว่าเขากำลังหงุดหงิด และ... เป็นห่วง

เหงื่อบนดวงหน้าคมไหลอาบแก้ม เหมือนกับว่าเขารีบแน่นมาที่นี้ทันทีที่รู้ว่าเธอไม่ยอมรับประทานอาหารยังงัยงั้น หัวใจของริศาพองโตเมื่อสัมผัสได้ว่าเขาเป็นห่วงเธอ รอยยิ้มหวานปรากฏบนใบหน้า

“ฉันเพิ่งทานซีเรียลไปคะ พอดีว่าเครียดๆ เลยทานอะไรไม่ลง”

อาการหอบเหนื่อยของเขาเบาลงเมื่อเจอเครื่องปรับอากาศภายในคฤหาสน์ช่วย สายตาของเขาเหลือบไปเห็นพลาสติกหลายการ์ตูนน่ารักแปะอยู่เต็มเท้าของภรรยา คิ้วเรียวกระตุกอีกครั้ง

“เท้าคุณบาดเจ็บขนาดนี้เลยหรอ”

“เอ่อ...”

ริศาก็อีกัก พุดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่คิดว่าเขาจะสังเกตเห็นแผลของเธอ ซึ่งในความเป็นจริงจิรัชตรรับรู้มาโดยตลอดผ่านมือซ้ายของเขาว่าภรรยาฝึกซ้อมเดินแบบอย่างหนักหน่วง ล้มแล้วล้มอีก แต่ก็ยังลุกขึ้นมาซ้อมต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่ยอมแพ้ เขาคิดว่าเรื่องนี้มันแปลกมาก คนอย่างรสนานะหรือจะต้องเสียเวลาฝึกซ้อมเดินแบบ

“แล้วนี่คุณกำลังจะทำอะไร”

“ฉันจะขึ้นไปซะ...เอ่อ...พักผ่อนบนห้องค่ะ”

จิรัชตรมองอย่างรู้ทัน จะขึ้นไปซ้อมเดินแบบอีกละลืท่า เจ็บตัวขนาดนี้แล้วแท้ๆ

“อย่าเพิ่ง ไปเลือกชุดก่อน มา เดี๋ยวผมช่วยเลือก”

ชายหนุ่มก้มตัวลง แขนแข็งแรงข้างหนึ่งประคองหลังคนตัวเล็กไว้ ส่วนอีกข้างชันขาเธอลอยขึ้น เท่ากับว่าตอนนี้เขากำลังอุ้มเธอในท่าเจ้าสาว

“คุณฉัตร...ฉันเดินเองได้ค่ะ”

ริศากุดเสียงค่อย แก้มนวลขึ้นสีแดงระเรื่อ นอกจากพ่อ เกิดมาเธอเพิ่งเคยเข้าใกล้ผู้ชายมากขนาดนี้เป็นครั้งแรก

“เดี๋ยวเจ็บเท้า”

คำพูดสั้นๆ ของจิรัชตรทำให้หัวใจของหญิงสาวเต้นแรง แรงจนเธอกลัวว่าเธอจะได้ยินเสียงของมัน สายตาจริงจังของเขาทำให้เธอไม่กล้าปริปากพูดอะไรอีก ได้แต่ปล่อยให้เขาอุ้มขึ้นบันไดไปจนกระทั่งถึงห้องนอน เขาปล่อยเธอลงบนเก้าอี้ในห้องแต่งตัวอย่างเบามือที่สุด ก่อนจะเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าของเธอออกที่ละตู้จนครบ

“พรุ่งนี้ผมจะใส่ทักษิโดสีดำ ผมอยากให้คุณใส่สีดำเหมือนกัน”

จิรัชตรพุด ขณะไล่สายตาสำรวจเสื้อผ้าทุกชุดในตู้ เสื้อผ้าที่เขาให้พนักงานที่บริษัทขนมาเมื่อหลายวันก่อนถูกยัดใส่ในตู้เหล่านี้นหมดแล้ว

“คุณเลือกเครื่องเพชรได้หรือยัง”

เขาหันมาสบตาเธอ

“คะ ฉันเลือกชุดนี้”

ริศหายิบกล่องเครื่องเพชรที่เธอชอบขึ้นมาจากตู้กระจกสำหรับเก็บเครื่องประดับ ก่อนจะเปิดกล่องให้อีกคนดู ภายในกล่องมีสร้อยเพชรเส้นใหญ่ เข้าชุดกับต่างหูและแหวน

“เลือกได้ดีนี่” จิรัชตรกระตุกยิ้มพึงพอใจ “นี่เป็นคอลเล็กชันล่าสุดของบริษัทผมที่ยังไม่วางขายที่ไหน คุณกำลังจะได้ใส่เป็นคนแรกของโลกเลยนะ”

ริศฮาปากค้าง จนแมลงวันแทบจะบินเข้าไปวางไข่ได้ นี่เธอกำลังจะได้รับเกียรติมากมายขนาดนั้นเชียวนะ หรือ เป็นภรรยาคนรวยรวยมันดีอย่างนี้เอง

“คุณว่าชุดนี้โอเคไหมคะ”

หญิงสาวเดินไปหยิบชุดราตรีสีดำมิดชิดเรียบร้อยขึ้นมาให้ดู จิรัชตรส่ายหัวดิก

“ผมอยากให้คุณเปิดเนื้อเปิดหนังหน่อย จะได้เห็นเครื่องเพชรชัดๆ”

ประโยคเมื่อครู่ทำเอาคนฟังหน้าแดงเป็นลูกตำลึง ครั้นจะบ่นเขาก็ไม่ได้ เพราะท่าทางเขาดูไม่ได้คิดอะไรลามก เหมือนแค่คำนึงถึงความเหมาะสมมากกว่า

คงมีแค่เธอคนเดียวที่คิดเรื่องบัดสี...

“ผมว่าชุดนี้น่าจะเวิร์ก”

จิรัชตรคว้าชุดออกมาจากตู้ชุดหนึ่ง เป็นชุดราตรีเกาะอกสีดำ เลื่อมวิบวับ กระโปรงยาวบานเหมือนเจ้าหญิง ส่วนนอกหัวเป็นรูปตัววี หากใส่แล้วน่าจะเปิดไม่น้อย แต่ถ้ารวมกับเครื่องเพชรมาประดับบนร่าง คงจะช่วยขับให้สวยสง่าเหมือนราชินี ริศหานึกถึงในตัวชายหนุ่มที่มี

รสนิยมดีจนถึงขั้นดีมาก

“ฉันฉันใส่ชุดนี้ก็ได้อะ”

จิรัชตรพยักหน้า ก่อนไล่สายตามองดูที่ข้อเท้าของหญิงสาว และเหมือนเธอจะรู้ทัน จึงฉีกยิ้มกว้างจนตาหยีให้

“ฉันไม่เป็นไรเลยอะ ฉันสัญญาว่าจะทำให้ดีที่สุด” ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ในใจเธอกังวลมากเสียจนอยากอาเจียนซะตอนนี้ด้วยซ้ำ “แต่ถ้า...ฉันพลาดขายหน้าบนเวที...คุณอย่าโกรธฉันเลยนะอะ”

จิรัชตรพยักหน้า “ขออภัยก่อน”

พูดแบบนี้มันหมายความว่ายังไง

หากเธอพลาดตอนเขาอารมณ์ดีก็จจะรอด แต่หากพลาดตอนเขาอารมณ์ไม่ดีก็คงจะถูกกลากตัวไปเซ็นใบหย่างนั้นสิ ไหนความยุติธรรมเอ่ย

วันถัดมา

งานเลี้ยงสมาคมมาเฟียถูกจัดขึ้นที่โรงแรม J Park โรงแรมหรูระดับห้าดาวใจกลางย่านของพวกไฮโซ หนึ่งในเครือธุรกิจของตระกูลจินตามหาศักดิ์ แยกเครือข่ายย่อยเข้างานเรื่อยๆ ในเวลาทุ่มตรง

บุกัตติ เวียร์อนส์ดำเงาวัลจบอดนั่งที่หน้าประตูทางเข้าโรงแรม บอติการ์ดชุดดำออกมายืนเข้าแถวในท่าระเบียบปักในลักษณะสองแถว ล้อมพรมแดงเอาไว้ยี่สิบชีวิต บุคคลสำคัญของงานก้าวลงจากรถทางฝั่งคนขับ จิรัชตรอยู่ในชุดทักซิโดสีดำเรียบหรูทับเสื้อสีขาว ผมเซตขึ้นเผยหน้าผากงาม ร่องสูงสง่าอ้อมมาเปิดประตูรถฝั่งข้างคนขับพร้อมกับส่งมือให้ภรรยาสาวสวยจับไว้

ริดาอยู่ในชุดราตรีสีดำที่จิรัชตรเลือกให้ เกาะอกรูปตัววีเผยให้เห็นเนินอกขนาดกำลังสวยเรียกสายตานุ่มๆ ในงาน ดวงหน้าหวานงดงามหมดจด งานนี้เธอไม่ได้แต่งหน้าจัดมาก เน้นเผยความเนียนใส

ของผิวกายและผิวหน้าเป็นหลัก ผมยาวตรงรวบตึงเป็นมวยต่ำ
จับเครื่องหน้าของเธอให้ชัดขึ้น เครื่องเพชรราคาสามสิบล้านบนตัวเธอ
วิบวับจนคนมองแทบตาขึ้นเป็นแถว

สองสามีภรรยาคู่นี้ช่างเหมือนเทวดานางฟ้าลงมาเดินดิน

ริศาควงแขนจิฉัตรเดินเข้างาน ชายหนุ่มสัมผัสได้ว่าเขากลาย
เป็นไม้เท้าช่วยพยุงเธอไว้เสียแล้ว ก็แม่ตัวดีเล่นทิ้งน้ำหนักตัวไว้ที่แขน
ซ้ายเขาชะขนาดนี้ ที่เมื่อวานทำเป็นพูดดีดีว่าไม่เป็นไร

“การ์ดเยอะจังเลยนะคะ” ริศากะชิบเบาๆ

“มีการ์ดของตระกูลอื่นด้วยไง”

จิฉัตรว่า พร้อมกับกวาดตามองบรรยากาศภายในงาน อย่าง
ที่ภรรยาเขาพูดจริงๆ การ์ดที่มาดูแลความปลอดภัยของเจ้านายตัวเอง
อาจจะมีมากกว่าแขกที่มาร่วมงานเสียอีก แต่ถือว่าเป็นเรื่องปกติของ
มาเฟียที่ต้องระวังเรื่องความปลอดภัยเป็นหลัก งานใหญ่ขนาดนี้ยัง
ต้องระวังเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

“ว้าว! นั่นคนหรือนางฟ้าเนี่ย!”

“คนนึ่งสวย คนนึ่งหล่อ โอ๊ย! แสบตาไปหมด”

“ดูเครื่องเพชรนั่นสิ ราคาเท่าไรกันนะ”

“นั่นภรรยาคุณฉัตรเธอ ไม่เคยเห็นหน้าเลย สวยมาก”

เสียงซุบซิบนินทาจากบรรดาแขกที่มาร่วมงานดังเซ็งแซ่ ริศารู้สึก
ประหม่าเล็กน้อย เธอไม่เคยต้องตกเป็นเป้าสายตาอย่างนี้มาก่อน
สายตาทุกคู่ที่จับจ้องมายังเธอทำให้เธอทำตัวไม่ถูก แทบก้าวขาไม่ออก
หากคนที่เธอควงแขนอยู่ไม่กระดกเธอไปด้วย

“งานนี้ไม่มีนักข่าวหรอก ไม่ต้องกลัว”

จิฉัตรกล่าว เหนือกว่าภรรยาอาจกลัวว่านักข่าวจะเล่นงานเธอ
เรื่องที่เป็นคนรักของมาเฟีย แถมยังมาร่วมงานที่มีแต่นักธุรกิจสีเทา
แบบนี้อีก

ริศายิ้มเจื่อน หน้าซีดกว่าเดิมเท่าตัวเมื่อจิรัชตรพาเธอมาร่วม
โต๊ะเดียวกันกับท่านเรื่องศักดิ์พ่อของเขาซึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“มานานหรือยังครับ” จิรัชตรถามผู้เป็นพ่อ

“สักพักแล้ว”

ท่านเรื่องศักดิ์ตอบลูกชาย แต่สายตากดดันกลับจ้องเขม็งมาที่
ลูกสะใภ้ซึ่งนานๆ จะเจอกันสักที

“สวัสดิ์ค่ะ...คุณพ่อ”

ริศายกมือไหว้ด้วยความอ่อนน้อม สีหน้ายิ้มแย้ม ทำเป็นใจดีสู้
เสือแม้ว่าท่านจะสันเป็นเจ้าเข้า ท่านเรื่องศักดิ์ไม่รับไหว้ แต่เลิกคิ้วด้วยความ
แปลกใจก่อนมองหน้าลูกชาย รายนั่นอมยิ้มพึงพอใจที่ภรรยา
พยายามรักษาน้ำเชากับพ่อ

หารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วเธอแค่กลัวจนหวั่น

“ว้าว วันนี้พาภรรยามาด้วยเหรอคุณฉัตร”

ทั้งโต๊ะหันไปมองตามต้นเสียง จิรัชตรกลอกตาอย่างเบื่อหน่าย
เมื่อเห็นว่าบุคคลที่เดินคุ่มๆ เข้ามาทักทายคือชัชวาล ลูกชายของรอง
ประธานสมาคมมาเฟีย และเป็นคู่แข่งทางธุรกิจอันดับหนึ่งของเขา

“อืม”

จิรัชตรตอบสั้นๆ ตัดบทว่าเขาไม่อยากสนทนาใดๆ ด้วยอีก ทว่า
อีกฝ่ายยังไม่ยอมไปไหน

“สวยจังเลยนะครับ สวยกว่าที่เคยเห็นในที่อื่น มิน่าล่ะคุณฉัตร
ถึงไม่ยอมพามาร่วมงานเลยสักครั้ง สงสัยจะหวงเมีย”

จิรัชตรกำหมัดแน่น ก่อนจะลุกขึ้นยืนประชันหน้ากับอีกฝ่าย

“ไปหาที่นั่งไป อย่ามายุ่งกับเมียฉัน”

“หวงเมียจริงด้วยแฮะ”

ชัชวาลทิ้งท้าย ก่อนแยกตัวออกไปแต่โดยดี ทั้งให้จิรัชตรมี
อารมณ์คุกรุ่นอยู่ในใจ เขานั่งลงก่อนจะเรียกเด็กเสิร์ฟให้เอาเหล้ามา

ให้ ท่านเรื่องศักดิ์ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“อย่ามาแต่หัวค้ำเขี้ยวนะแก”

“ไม่เมามาหรอกนา”

“คุณฉัตรคะ”

คนขี้เมามองหน้าภรรยา ก่อนนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เขาพาเธอมาเพื่อเดินแบบและโปรโมตเครื่องเพชรไปในตัว เขาขอแยกตัวออกจากพ่อ แล้วจึงมือหญิงสาวเข้าไปที่ห้องพักเฉพาะพนักงานเพื่อปรับงานกับเธอ

“คุณมีเวลาหนึ่งชั่วโมงสิบห้านาทีก่อนงานจะเริ่ม ผมจะให้คุณเดินเปิดงานนะ”

“คะ” วิชาพยักหน้า

“ระหว่างนี้ก็พักในห้องนี้ไปก่อน เดี่ยวผมให้เด็กมาตามก่อนขึ้นเวที”

“แล้วคุณล่ะคะ”

“ผมต้องออกไปต้อนรับแขก วันนี้พ่อกับผมเป็นเจ้าของภาพจัดงานนะ คงไม่ได้อยู่กับคุณตลอดเวลา”

เมื่อเห็นสายตาเป็นกังวลของภรรยา จิรฉัตรก็จับมือเธอไว้แล้วนวดเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

“คุณเป็นคนเก่ง ผมเชื่อว่า你能ทำได้รสา”

วิชารู้สึกหนาวที่หน้าอกยามได้ยินชื่อของพี่สาว ถึงอย่างนั้นเธอก็พยักหน้าตอบให้อีกฝ่ายคลายกังวล แต่พอหลับหลังเขาเธอก็ทิ้งตัวลงบนโซฟา เขาเชื่อมั่นในตัวเธอเพราะคิดว่าเธอคือรสา และเขาให้กำลังใจเธอในฐานะของรสา

อืม...เป็นเงาของคนอื่นมันเจ็บอย่างนี้เอง

น้ำใสๆ ไหลลงอาบสองแก้ม มือบางรีบปาดมันทิ้งทันที กลัวว่าตาจะบวมหรือเครื่องสำอางจะถูกลบไป หญิงสาวพักผ่อนไม่เพียงพอติดต่อกันมาร่วมสัปดาห์ เพราะแปลกถิ่นบ้าง ตื่นเต้นบ้าง และเครียด

บ้าง วันนี้เธอจึงรู้สึกว่าคุณร่างกายเริ่มไม่ไหว

วิชาพยายามสลัดความกังวลและความตื่นกลัวออกไปจากหัว
เธอลุกขึ้นยืนหวังจะไปเติมหน้าในห้องน้ำ แต่ก็ดันหน้ามืดเสียก่อน
ภาพเบื้องหน้าค่อยๆ เบลอ กระทั่งดับลงในที่สุด